

Sygn. akt IV KK 363/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puskarski (sprawozdawca)

SSA del. do SN Andrzej Kot

Protokolant Jolanta Grabowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jerzego Engelkinga
w sprawie **P.C.**

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 14 marca 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego - na
korzyść skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w T.

z dnia 13 sierpnia 2014 r., sygn. akt II K 59/14,

**uchyła zaskarżony wyrok w części umarzającej postępowanie
o wydanie wyroku łącznego w zakresie obejmującym skazania
P.C. wyrokami Sądu Rejonowego w T.:**

- z dnia 20 maja 2008 r., sygn. akt VIII K 422/08,

- z dnia 30 września 2008 r., sygn. akt VIII K 796/08,

- z dnia 21 maja 2010 r., sygn. akt II K 188/10

**i sprawę w tej części przekazuje do ponownego rozpoznania
Sądowi Rejonowemu w T..**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w T., ponownie rozpoznając sprawę w przedmiocie wydania wyroku łącznego wobec P.C. miał na uwadze, że został on skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w T. z dnia 1 czerwca 2004 r., sygn. akt VII K 265/04, za:

- popełnione w dniach 13 września 2003 r. i 5 listopada 2003 r. w warunkach ciągu przestępstw dwa czyny z art. 278 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywnę 80 stawek dziennych po 10 zł każda,

- popełniony w dniu 12 stycznia 2004 r. czyn z art. 278 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny 40 stawek dziennych po 10 zł każda,

- popełnione w dniach 14 listopada 2003 r. i 15 stycznia 2004 r. w warunkach ciągu przestępstw dwa czyny z art. 279 § 1 k.k. oraz czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., za które wymierzono mu na karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny 90 stawek dziennych po 10 zł każda.

Kary jednostkowe pozbawienia wolności, jak też kary grzywny połączono i orzeczono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny 150 stawek dziennych po 10 zł każda;

2. Sądu Rejonowego w T. z dnia 28 lutego 2005 r., sygn. akt II K 497/01, za cztery czyny z art. 45 ust. 1 i 2 ustawy z 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w warunkach ciągu przestępstw w okresie od stycznia 2000 r. do maja 2000 r., za które wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, a na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeczono karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł każda;

3. Sądu Rejonowego w T. z dnia 25 listopada 2005 r., sygn. akt II K 987/99, za:

- popełnione w warunkach ciągu przestępstw w okresie od grudnia 1998 r. do lutego 1999 r. piętnaście czynów z art. 279 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- popełnione w warunkach ciągu przestępstw w dniu 5/6 lutego 1999 r. czyn z art. 279 § 1 k.k. i dwa czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. za które wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Kary jednostkowe połączono i orzeczono karę łączną 2 lat i 10 pozbawienia wolności;

4. Sądu Rejonowego w T. z dnia 11 stycznia 2006 r., sygn. akt II K 672/04, za popełniony w nocy z 10/11 listopada 2000 r. czyn z art. 279 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za który wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat. Postanowieniem tego Sądu z dnia 16 grudnia 2010 r. zarządzono skazanemu wykonanie kary pozbawienia wolności;

5. Sądu Rejonowego w T. z dnia 20 maja 2008 r., sygn. akt VIII K 422/08, za popełnione w dniach 25 stycznia 2008 r. i 2 lutego 2008 r. w warunkach ciągu przestępstw dwa czyny z art. 178 a § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na okres próby 4 lat, a na podstawie art. 71 § 1 k.k. karę grzywny 60 stawek dziennych po 20 zł każda. Nadto orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. Postanowieniem tego Sądu z dnia 18 stycznia 2012 r. zarządzono skazanemu wykonanie kary pozbawienia wolności stwierdzając, że grzywna nie podlega wykonaniu;

6. Sądu Rejonowego w T. z dnia 13 października 2008 r., sygn. akt II K 500/08, za czyn z art. 233 § 6 k.k. i in. popełniony w dniu 5 lutego 2008 r., za który wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat, a na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeczono karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych po 10 zł każda (kara grzywny nie została wykonana);

7. Sądu Rejonowego w T. z dnia 30 września 2008 r., sygn. akt VIII K 796/08, za czyn z art. 178 a § 1 k.k. popełniony w dniu 21 kwietnia 2008 r., za który

wymierzono mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, a na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeczono karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł każda. Nadto orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. Postanowieniem tego Sądu z dnia 13 marca 2012 r. zarządzono skazanemu wykonanie kary pozbawienia wolności;

8. Sądu Rejonowego w L. z dnia 18 grudnia 2008 r., sygn. akt XVII K 1885/08, za czyn z art. 279 § 1 k.k. i in. popełniony w dniu 27 września 2008 r., za który wymierzono mu karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny 100 stawek dziennych po 10 zł każda;

9. Sądu Rejonowego w T. z dnia 12 października 2009 r., sygn. akt II K 430/09, za czyn z art. 278 § 1 k.k. i in. popełniony w dniu 29 kwietnia 2009 r., za który wymierzono mu na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

10. Sądu Rejonowego w T. z dnia 21 maja 2010 r., sygn. akt II K 188/10, za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w okresie od 26 do 28 stycznia 2008 r., za który wymierzono mu karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

11. Sądu Rejonowego w T. z dnia 28 stycznia 2011 r., sygn. akt II K 667/10, za czyn z art. 279 § 1 k.k. i in. popełniony w dniu 22 stycznia 2009 r., za który wymierzono mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat.

Nadto Sąd Rejonowy w T. miał na uwadze wydanie wobec P.C.:

12. przez Sąd Rejonowy w T. w dniu 23 listopada 2011 r. wyroku łącznego sygn. akt II K 64/11, obejmującego kary jednostkowe orzeczone wyrokami wydanymi w 5 sprawach, którym wymierzono skazanemu kary łączne 5 lat i 6 miesięcy oraz 2 lat pozbawienia wolności;

13. przez Sąd Rejonowy w T. w dniu 11 września 2013 r. wyroku łącznego sygn. akt II K 756/12, m.in. obejmującego kary jednostkowe orzeczone wyrokami wydanymi w 3 sprawach, którym (w pkt 1) po połączeniu tych kar wymierzono skazanemu karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 stycznia 2014 r., sygn. akt XXIII Ka 834/13, wyrok ten został w części, nieobejmującej wymienionego rozstrzygnięcia

uchylony, a sprawa w tym zakresie przekazana do ponownego rozpoznania.

Sąd Rejonowy w T., wyrokiem łącznym z dnia 13 sierpnia 2014 r., sygn. akt II K 59/14:

1. na mocy art. 90 § 2 k.k. w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 §1 k.k. połączył zakazy prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym orzeczone wyrokami opisanymi w pkt 5. oraz 7. i orzekł wobec skazanego P.C. łącznie środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat;

2. na mocy art. 63 § 2 k.k. zaliczył skazanemu na poczet wymienionego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 25 stycznia 2008 r. do dnia 26 września 2008 r. oraz od 19 grudnia 2008 r. do 25 maja 2009 r., uznając orzeczony środek karny za wykonany w tym zakresie;

3. ustalił, iż pozostałe rozstrzygnięcia nieobjęte wyrokiem łącznym, a zawarte w połączonych wyrokach, podlegają odrębnemu wykonaniu;

4. na mocy art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., art. 69 § 1 i 2 k.k. *a contrario* w zw. art. 89 § 1 k.k. *a contrario* oraz art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego wobec skazanego w pozostałym zakresie.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron i stał się prawomocny w dniu 25 września 2014 r.

Kasację od tego wyroku wniósł Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny. Na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności (pkt 4.), na korzyść skazanego P.C., zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego i materialnego, a mianowicie art. 569 § 1 k.p.k. w zw. z art. 85 k.k. w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 r., polegające na zaniechaniu orzeczenia wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności i umorzenie w tym zakresie postępowania na podstawie art. 572 k.p.k. w sytuacji, gdy czyn z dnia 21 kwietnia 2008 r., przypisany skazanemu wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w T. z dnia 30 września 2008 r., sygn. akt VIII K 796/08 oraz czyn popełniony w okresie od 26 do 28 stycznia 2008 r., przypisany skazanemu wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 21 maja 2010 r., sygn. akt II K 188/10, pozostawały w zbiegu realnym z czynami popełnionymi w warunkach ciągu

przestępstw w dniach 25 stycznia 2008 r. i 2 lutego 2008 r., przypisanymi skazanemu wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 20 maja 2008 r., sygn. akt VIII K 422/08, i za wszystkie te czyny wymierzono skazanemu kary bezwzględnego pozbawienia wolności, a więc pomimo istnienia ku temu warunków – i wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T..

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna, jakkolwiek trudno uznać za słuszną deklarację jej autora, że zaskarża wyrok w części „dotyczącej orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności”. We wskazanym pkt 4. wyroku nie zawarto bowiem orzeczenia o karze, natomiast zamieszczono rozstrzygnięcie o umorzeniu postępowanie o wydanie wyroku łącznego w zakresie wykraczającym poza ujęte w pkt 1. wyroku orzeczenie o połączeniu wymierzonych dwoma wyrokami środków karnych. Bardziej trafne byłoby też wskazanie jako naruszonego art. 572 k.p.k., w wyniku umorzenia postępowania przy istnieniu warunków do wydania wyroku łącznego (orzeczenia kary łącznej), bowiem art. 569 § 1 k.p.k. reguluje raczej kwestię właściwości sądu do wydania wyroku łącznego. Nie zmienia to jednak faktu, że skarżący, zwłaszcza gdy odczytać jego intencje przez pryzmat art. 118 § 1 k.p.k., prawidłowo wskazał na istotę zaistniałego uchybienia.

Rozważając warunki do wydania wyroku łącznego, Sąd Rejonowy wyodrębnił trzy zbiegi przestępstw, mogące teoretycznie skutkować połączeniem kar jednostkowych w ramach wyroku łącznego. Pierwszy z nich tworzyły przestępstwa przypisane P. C. wyrokami opisanymi w pkt 1 - 4 części wstępnej wyroku łącznego, drugi przestępstwa przypisane wyrokami opisanymi w pkt 5 - 7 oraz 10, zaś trzeci przestępstwa przypisane wyrokami opisanymi w pkt 9 i 11 części wstępnej wyroku łącznego. Sąd uznał:

- odnośnie do pierwszego zbiegu, że nie jest władny orzec karę łączną, bowiem w tym zakresie zachodzi *res iudicata*, wobec treści wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 stycznia 2014 r. XXIII Ka 834/13;

- odnośnie do drugiego zbiegu, że nie jest możliwe objęcie karą łączną jednostkowych kar pozbawienia wolności, z uwagi na treść art. 89 k.k. obowiązującą do dnia 7 czerwca 2010 r. i ukształtowaną w orzecznictwie wykładnię

tego przepisu. Sąd przyjął, że w grę wchodziło połączenie trzech kar bezwzględnego pozbawienia wolności i jednej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a kara łączna mogła się kształtować w granicach od 2 lat do 5 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Właściwe byłoby jednak wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności „w granicach” 3 lat i 6 miesięcy, której zawiesić nie można. Sąd *meriti* zarazem stwierdził, że zbieg przestępstw jest instytucją prawa karnego materialnego i nie można go dowolnie kształtować. Nie jest zatem dopuszczalne konfiguracyjne łączenie kar, tj. 3 kar bezwzględnego pozbawienia wolności, z pominięciem kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w sytuacji, gdy wszystkie czyny pozostają w zbiegu realnym. W zakresie tego zbiegu przestępstw brak też było podstaw do łączenia kar grzywny, bowiem grzywny orzeczone w sprawach o sygn. akt VIII K 422/08 i VIII K 796/08 stosownie do art. 72 § 2 k.k. nie podlegały wykonaniu, wobec zarządzenia wykonania zawieszonych kar pozbawienia wolności;

- odnośnie do trzeciego zbiegu, że również nie jest możliwe objęcie karą łączną jednostkowych kar pozbawienia wolności, z uwagi na treść art. 89 k.k. obowiązującą do dnia 7 czerwca 2010 r. i ukształtowaną w orzecznictwie wykładnię tego przepisu. W grę wchodziło połączenie dwóch kar: kary bezwzględnego pozbawienia wolności i kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a kara łączna mogła się kształtować w granicach od roku i 6 miesięcy do 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Właściwe byłoby wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności „w granicach” roku i 9 miesięcy, jednak nie zachodziły podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania tak ukształtowanej kary, z uwagi na wielokrotną karalność skazanego, wysoki stopień jego demoralizacji i w konsekwencji brak podstaw do przyjęcia pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Zastrzeżenia Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego słusznie budzi umorzenie postępowania w zakresie wydania wyroku łącznego obejmującego skazania P. C. na kary pozbawienia wolności wyrokami Sądu Rejonowego w T.: z dnia 20 maja 2008 r., sygn. akt VIII K 422/08; z dnia 20 września 2008 r., sygn. akt VIII K 796/08 oraz z dnia 21 maja 2010 r., sygn. akt II K 188/10. W pierwszej

kolejności celowe będzie unaocznici, że podejście do tej kwestii, zaprezentowane przez Sąd orzekający, prowadzi do sytuacji trudnej do zaakceptowania. Mianowicie fakt, że okres próby wyznaczony skazanemu wyrokiem Sądu Rejonowego w T. w sprawie II K 500/08 upłynął na tyle pomyślnie, że nie zarządzono wykonania warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności spowodował, że stwierdzono brak warunków do połączenia kar orzeczonych trzema wyrokami, które pozostawiono do odrębnego wykonania. Gdyby jednak skazany w okresie próby zachowywał się naganie i z tego powodu zarządzono by wykonanie kary, Sąd uznałby, że przeszkody do połączenia czterech kar nie zachodzą i orzekłby – jak to oceniał – karę łączną pozbawienia wolności w wysokości około trzech i pół roku. Inaczej mówiąc, pozytywne, powodujące niezarządzenie wykonania zawieszanej kary zachowanie skazanego miało dla niego skutek negatywny w postaci konieczności odbycia kolejno trzech kar pozbawienia wolności, których suma wynosi 4 lata i 9 miesięcy, a więc znacznie więcej niż prognozowana kara łączna. Niedopuszczenie do takiej sytuacji nie wymagało konfiguracyjnego łączenia kar, ale bardziej wnikliwego rozważenia statusu kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w T. w sprawie II K 500/08 i w tym kontekście treści art. 572 k.p.k. W szczególności należało mieć na uwadze, że wyrok ten stał się prawomocny w dniu 21 października 2008 r., zatem wskazany w art. 75 § 4 k.k. okres 2 lat próby i dalszych 6 miesięcy, w którym orzeczona kara 6 miesięcy pozbawienia wolności mogłaby zostać zarządzona do wykonania, upłynął w dniu 21 kwietnia 2011 r. W tej dacie, zgodnie z art. 76 § 1 k.k., powinno z mocy prawa nastąpić zatarcie skazania, jednak nie doszło do tego z uwagi na regulację art. 76 § 2 k.k. Nie dopuszcza ona zatarcia skazania m.in. przed wykonaniem kary grzywny, gdy została ona orzeczona obok kary pozbawienia wolności. Jak wcześniej nadmieniono, kara grzywny orzeczona wobec P. C. nie została wykonana, jednak niezatarcie skazania z tego powodu nie zmienia faktu, że po 21 kwietnia 2011 r. nie ma możliwości zarządzenia wykonania wobec skazanego kary pozbawienia wolności.

W wyroku z dnia 12 kwietnia 2013 r., III KK 401/12 (OSNKW 2013, z. 8, poz. 68), Sąd Najwyższy wskazał, że wydaniu wyroku łącznego sprzeciwia się sytuacja, gdy kara wymierzona za pozostające w realnym zbiegu przestępstwo, w czasie orzekania w przedmiocie kary łącznej nie mogła być już wykonana i nigdy do

wykonania nie może zostać wprowadzona (drugie zdanie tezy). Taka sytuacja niewątpliwie zachodzi w przypadku określonym przez art. 75 § 4 k.k., tj. gdy upłynie 6 miesięcy od zakończenia okresu próby. Należy zaznaczyć, że wspomniany pogląd o braku warunków do wydania wyroku łącznego został wyrażony w układzie procesowym, gdy sąd orzekający wyrokiem łącznym połączył kary orzeczone dwoma wyrokami, przy czym do jednej z kar miał zastosowanie przepis art. 75 § 4 k.k. W układzie, jaki zaistniał w niniejszej sprawie, gdy w grę wchodzi połączenie większej liczby kar, fakt, że do jednej z nich, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w T. w sprawie II K 500/08, ma zastosowanie wymieniony przepis, wydaniu wyroku łącznego się nie sprzeciwiał, właśnie z uwagi na możliwość połączenia kar orzeczonych trzema pozostałymi wyrokami. W powołanym wyżej judykacie, aktualnym na gruncie niniejszej sprawy, w której mają zastosowanie przepisy obowiązujące przed 1 lipca 2015 r., Sąd Najwyższy brak warunków do wydania wyroku łącznego wiązał z obowiązującymi wtedy unormowaniami: art. 89 § 3 k.k., mówiącym o zbiegu orzeczeń o okresach próby (przypadek niewystępujący w aktualnie rozpoznawanej sprawie) i art. 92 k.k., dopuszczającym wydanie wyroku łącznego w sytuacji, gdy poszczególne kary wymierzone za należące do ciągu przestępstw lub zbiegające się przestępstwa zostały już w całości albo w części wykonane. Do tej kategorii nie należy kara, o której mowa w art. 75 § 4 k.k., tj. kara orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, której wykonania nie zarządzono, a wobec upływu wskazanego w tym przepisie okresu nigdy do wykonania nie może zostać wprowadzona. Można wspomnieć, że na gruncie art. 607e § 1 k.p.k. Sąd Apelacyjny w K. wyraził pogląd, iż karą łączną nie może zostać objęta kara, którą nie można wprowadzić do wykonania. Wydanie wyroku łącznego powoduje bowiem, że wykonaniu podlegają wszystkie kary, które zostały nim połączone (wyrok z dnia 20 października 2011 r., II AKa 412/11, LEX nr 1102927).

Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy należy przypomnieć, że braku warunków do wydania wyroku łącznego Sąd orzekający upatrywał w konieczności – w razie wydania wyroku łącznego – objęcia karą łączną pozbawienia wolności orzeczoną w postaci bezwzględnej także kary pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono. Wyżej jednak wskazano, że w sytuacji, gdy do tej kary odnosił się przepis art. 75 § 4 k.k., z uwagi na treść art. 92 k.k. nie mogła

ona stanowić części składowej kary łącznej. W konsekwencji należało pominąć ją przy określaniu kar podlegających łączeniu i w ramach wyroku łącznego orzec karę łączną w oparciu o trzy pozostałe kary wymierzone za przestępstwa, które Sąd *meriti* określił jako tworzące drugi z wyodrębnionych zbiegów przestępstw, a w pozostałym zakresie postępowanie umorzyć.

W uzupełnieniu powyższych uwag celowe będzie odnotować, że chociaż przepisy art. 89 § 3 k.k. i art. 92 k.k. zostały uchylone ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) drugie zdanie tezy wyroku Sąd Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2013 r., III KK 401/12, nie straciło na aktualności. Jej uzasadnienia wypadałoby obecnie poszukiwać we właściwej interpretacji obowiązującego od 1 lipca 2015 r. (wprowadzonego wymienioną ustawą) art. 85 § 2 k.k., w szczególności użytego w tym przepisie zwrotu „kary podlegające wykonaniu”. W piśmiennictwie prawniczym wskazano, że chodzi tu o takie kary, w stosunku do których nie została zakończona procedura ich wykonania. W takim razie o karach orzeczonych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, przed zakończeniem okresu próby oraz upływem okresu, w którym można wydać zarządzenie o wykonaniu kary warunkowo zawieszanej, nie można twierdzić, że nie podlegają wykonaniu. Z drugiej zaś strony nie może stanowić podstawy wymiaru kary łącznej kara, która nie podlega wykonaniu w momencie rozważania kwestii wymiaru kary łącznej, a więc taka, która nie podlega wykonaniu z tego powodu, że została już w całości wykonana lub nie została wykonana w całości, lecz zaktualizowały się przesłanki wykluczające jej wykonanie [zob. P. Kardas (w:) W. Wróbel (red.), Nowelizacja prawa karnego w 2015 r. Komentarz, Kraków 2015, s. 494-496]. W przypadku kary pozbawienia wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszone, przesłanką wykluczającą jej wykonanie niewątpliwie jest upływ okresu próby oraz dalszych 6 miesięcy od zakończenia tego okresu, o czym mówi art. 75 § 4 k.k. W takim więc wypadku nie można przyjąć, że jest to kara podlegająca wykonaniu, zatem i podlegająca łączeniu.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok w części umarzającej postępowanie o wydanie wyroku łącznego w zakresie wyodrębnionego przez Sąd Rejonowy w T. jako drugi zbiegu przestępstw, z

pominięciem skazania w sprawie II K 500/08, i sprawę w tej części przekazał wymienionemu Sądowi do ponownego rozpoznania. W jego toku, stosownie do art. 442 § 3 k.p.k. konieczne będzie respektowanie wyrażonego zapatrywania prawnego co do możliwości wydania wyroku łącznego obejmującego skazania P. C. wyrokami Sądu Rejonowego w T.: z dnia 20 maja 2008 r., sygn. akt VIII K 422/08; z dnia 30 września 2008 r., sygn. akt VIII K 796/08 oraz z dnia 21 maja 2010 r., sygn. akt II K 188/10, jak też przepisu art. 19 ust. 1 wymienionej wyżej ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny (...).

kc